

נקראו להעיד לפני הוועדה, וסירבו לה שייב על שאלותיה. בטענה כי שאלות אלה פוגעות בחופש הפרט. התוצאה: הוועדה ביניהם שני במאים, הרברט ביי ברמן (שעשה לאחר-מכן סרט מחאה מר- שים בשם מלך האדמה), ואדוארד דימיט' ריק (שעשה לפני החקירה את אש צולבת ולאחריה את המרד על הקיין וכפירי אר- יות), ותסריטאים מהוללים כמו דאלטון (אכסדוס) טרמבו, אלברט (העיר הערומה) מאלק, רינג לרדנר ג'וניור, ועוד אחרים. לפתע מצאו עצמם אנשים, שהשתכרו אלפי דולרים לשבוע, בעמדם של קדושים מעונים, המוכנים לסבול למען הדברים שהם מאמינים בהם. במבט לאחור מותר, ללא ספק, לתהות מי משני הצדדים, החוק' רים או הנחקרים, גילם בצורה מכובדת יותר את הרוח האמריקאית. וכדי שלא יהיו ספקות בקשר לתשובה, יש לפרק ראשון זה באודיסיאה האנטי-אמריקאית של הוליווד, אפילו עם מוסר-השכל. כמה חדשים אחרי המאסר, פגשו העשרה, בין כותלי בית-הסוהר, באסיר חדש ושמו ג'י. פארגל תומאס. היה זה אותו חבר' קונגרס שדן אותם לכלא, ואשר נשפט בלי נתיים על קבלת שוחד, נמצא אשם והצי' טרף אל קורבנותיו.

גוילחנות הצהובים

כבודה האבוד של קאתריי נה בלום (גורדון, תל-אביב, גרמ' ייה) — סופר כהינריך בל צריך היה לדעת שיש בטבע יותר משני צבעים, שחור ולבן. בספרים אחרים שכתב, הוכיח כי אכן השגיח בעובדה זו, ואולי משום כך זכה בפרס נובל. אולם כבודה האבוד של קאתריינה בלום הוא ביטוי לאחת ההתקפות הפחות-נאצ' לות של סופר זה, היסוליסטיות פשוט עם עיתון-השערור' יות הגרמני בילד צייטונג. בל מאשים אותו בצורה בוטה במינהגים צהובים, והוא מתלהב מן העניין, עדי-כדי-כך שהוא לוקה בעצמו בהתקף חמור של צהבת, בסיפורו של בל מתגלגל הסיפור בצורה פסודו-תיעודית, כאילו מדובר בדו"ח יבש של אירועי מיספטי שקרה במצי' אות. הסיגנון צריך לשכנע את הקורא באובייקטיביות הכותב, כך שכאשר זה מתאר את העיתונאים והעיתונות כמיפלצות המוצצות את דם הבריות, מתבקשים כל הקור' אים להאמין מייד באימרת-השפר „האובייקטיבית". ואם הכללות, הצאי-אמיתות, ורמיזים שאינם מתבהרים עד הסוף הם כלי-הנשק של העיתונות המותקפת, מסתבר שהסופר מיטיב להשתמש בהם, באותה מידה של יעילות.

פולקר שלנדורף ומגריט פון-טרטסה, רעייתו, האחראים לגירסה המוסרטת, העדיפו מלודרמה על-פני פסודו-תעור' דה. אלא שזוהי מלודרמה מבולבלת שבה אמורה ההזד' הות המוחלטת עם הגיבורה וסביבותיה לחפות על עצם העובדה שתחילה היא מוצגת כשיה תמה שאינה יודעת כלל מה רוצים ממנה, רק כדי שבהמשך יסתבר שזה לא בדיוק כך...

כתב ה„צייטונג" חוקר — כולם מושחתים!
 החד-ממדיות מאפיין את כל הדמויות המופיעות בסרט זה, ומורו שכאשר מגיעים לסופו, אחרי שנתקלים בטיפוסים המוכרים של מפקח-המיטרה המושחת (כמעט), והתובע- הכללי המושחת (כמעט), וכן הלאה, מתברר למתע שכל השואפים הקיצוניים לשמאל ולמימין, נפגשים פיתאום באר' תה נקודה.

וכך, למשל, מסכימים הינריך בל עם ספיירו אגניו, ופולקר שלנדורף עם ריצ'רד ניקסון, שהאסון הגדול של העולם היום, הוא... העיתונות.

כל האנשים המנודרים. אבל כאמור, לא היה זה אלא הפרק הראשון. בעיקבות העשרה הראשונים, החלו החקירות לוב' שות אופי קטלני יותר ויותר. מנהלי ה' אולפניה התכנסו יחדיו במלון ואלדורף- אסטוריה בניו-יורק, כדי להכריז שלא יצי' סיקו יותר אנשים בעלי דיעות מפוקפקות. במאים כמו ג'וזף לוזי זל דאנס וג'ון ברי העדיפו לעזוב את ארצות-הברית ול' עבוד באירופה. כמותם נהגו תסריטאים כמו קארל (בצתרי היום) פורמן, סידני (מר סמית הולך לוושנינגטון), באכמן ופול ז'אריקו, ועבור אלה ששאריו באמריקה החלה תקופה מוזרה.

זאת, למעשה, התקופה המתוארת ב' החזית של מרטין ריט, והיא מתוארת כי צילום נאמן למדי של המציאות. אין בכך פלא. ריט עצמו נימנה עם מנודי אותה תקופה, כמוהו כתסריטאי ואלתר ברנשטיין, ושניים מן השחקנים הרא' שיים, זירו מוסטל והרשל ברנארדי.

הסרט מספר על קופאי בבר, העולה לגדולה כשהוא משאיל את שמו לתס' ריטאי ששמו מופיע ברשימת השחורות. תוך זמן קצר מצטרפים לתסריטאי הרא'

באותם ימים טרופיים חזית, ומכאן גם שמו של הסרט. החזית, באותה תקופה, יכול היה להיות תסריטאי שלא הוכנס לרשימה השחורה, מישהו שהתנגד עק' רוגית לכל מה שקרה מסביב והעניק את שמו לתסריטאי אחרים, כאות-מחאה אישי, וזה יכול היה להיות גם אדם שהפך את העניין לפרנסה, קיבל אחוים מן השכר.

למעשה, דמה המצב להפליא לפנטסיה פפקאית. למרות שהכל ידעו כי קיימות רשימות שחורות, הכריזו כל המעסיקים למיניהם כי זוהי עלילה שפלה, אין חרם.

המפיק החליט לשנות את הדמות הרא' שית בסיפור שבדימו, ומשום כך אין עוד לשחקן מקום בתוך התפקה. ואילו הבמ' אים הלא-רצויים פשוט לא הזומנו — לא משום שהיו מוחזרמים, חס ותלילה, אלא מפני ש„אין ברגע זה שום דבר מתאים עבורם...".

קאריריה שהתנפצה לרסיסים. הי דרך היחידה לצאת מן הסכך, היתה לפי נות אל אותם כלי-שמיירה של האיגוד המיקצועי, ולבקש מהם סליחה ומחילה. אלא שכך לא היה די. ראשית, הם גדי רשו לכתוב מיכתב מפורט על פעולותיהם הפסולות בעבר, שנית, הם נדרשו לציין שמות של שותפים-לשעבר ל„פשע". הי אחד, בלי השגי, לא סיפק את רצון הפור' ליטרוקים. לארי פארקס (אולי יש עוד מי שזוכר אותו כאל ג'ולסון, בסרט הביו' גראפיה על חיי הזמר) הודה שהיה חבר המפלגה הקומוניסטית, אבל משסירב לה' עיד על חבריו במיפלגה, נותר ללא עבוי עם קאריירה פרוחת שהתנפצה לרסי' סים. ג'ון גארפילד, השחקן היהודי שהיה בין כוכביה המרשימים של הוליווד ב' שנות ה-40, נותר ללא תעסוקה כאשר מיאן לשתף פעולה, והוא מת זמן קצר לאחר-מכן משיברון-לב (שני ילדיו עבדו עם ריט בהחזית). גייל סונדרגארד, רעייתו של הרברט ביברמן, שחקנית-אופי מעולה, נושלה מכל תפקידיה, אחרים.

כמו איליה קאזאן, אד דימיטריך (לאחר שיחרורו מן הכלא) וג'רום רובינס מסרו שמות כפי שנדרשו, ועד עצם היום הזה הם מגסים להתנקות מן הבושה. גורלם של התסריטאים היה קצת יותר טוב. ראשית, הם יכלו להמשיך לעבוד, ולמכור את תוצרתם במסווה של „חזית". הדבר הפך ידוע עדי-כדי-כך, שהאולפנים ותחנות-הטלוויזיה ידעו בדיוק את זהות האדם הכותב עבורם, פנו אליו לא פעם ישירות לשם תיקונים ושיפוצים בתסריט, אבל ניצלו את עצם העובדה שה„חזית" היה איש ידוע ומפורסם פחות מן התסרי' טאי שבצל, כדי לרכוש את כתבי-היד ב' מחיר וול בהרבה. ובכל פעם נאלץ הכותב מן הרשימה השחורה להחליף חזית, להת' חיל לטפס מהתחלה, בשמו החדש.

המצבים גבלו לא פעם באבסורד. דאל' טון טרמבו כתב סרט בשם קאובוי, וידידו הוגו באטלר השאיל לו את שמו לצורך מכירת התסריט. אלא שבין התחלת הצי' לומים וסיומם, צורף גם שמו של באטלר לרשימה השחורה, ונמחק מרשימת הכות' רות של הסרט. טרמבו הנוזעם פגש את באטלר והביע את ריגשותיו: „איזו מין חזירות זו? כיצד יכלו לעולל לך דבר כזה?" הוא שכת שהוא-עצמו כתב את התסריט.

פרמינגר האמיץ. לאבסורד היו גם (המשך בעמוד 42)

וורדי אגן בתפקיד „החזית" לתסריטאים מוחזרמים הרשימות השחורות —

שון שניים נוספים, וכולם יחד כותבים תחת חתימתו של הקופאי הקטן, ההופך לפתע המחבר הדרמאטי המבוקש ביותר בטלוויזיה הניו-יורקית. העלייה מסחררת מדי, עבור הבחור שבקושי יודע לכתוב את שמו, ובשלב מסויים הוא אפילו מסרב לקבל את אחד התסריטים שהוגשו לו, בטענה שאינו יכול „לקלקל את שמו הטוב והוא דורש רמה גבוהה יותר", עד שבסופו של דבר גם הוא מגיע לפני הוועדה...

כלבי-השמיירה של האיגוד. לאנ' שים דוגמת הקופאי שבסרט, נהגו לקרוא

אין רשימות שחורות — לא דובים ולא יער. „חוקרים כל מיקרה לגופו", הכריז בנג'מין כהנא, מנהל קולומביה באותם הימים, במיכתב מפורסם לעיתונות שבו ניסה לטהר את החברה שלו מאשמת חרם (מעניין שאותה החברה, היא שהפיקה עתה את הסרט של ריט).

מה שקרה, בעצם, היה פשוט מאד. תס' ריטאי שרק אתמול היה מבוקש, גילה לפתע שאינו מספק יותר את דרישות האולפנים, וכתביו מוחזרים לו בקביעות. שחקנים פופולריים עמדו בפני מצב שבו

זירו מופטל בתפקיד הברדן המוחזרם ב„חזית" שלא ילבינו לעולם!